

VONULÁS A SZABADSÁG FELÉ

Nem állnak rendelkezésre közvélemény-kutatások arról, hogy a magyar társadalom hány százaléka tudja, mi történt 1991. június 19-én. Annyit egészen biztosan állíthatunk, hogy a szovjet kivonulás és a magyar szuverenitás visszaszerzésének dátuma nem nyerte el megérdemelt helyét a magyar emlékezetben. Kár lenne mindezért csupán az elmúlt harminc év ellentmondásait, gyakori csalódásait és sokszor parttalan vitáit okolni. A korabeli sajtóból tudhatjuk: a Magyar Demokrata Fórum gödöllői szervezete már 1991-ben kezdeményezte, hogy június utolsó napját nyilvánítsák a magyar szabadság napjává. A vezető kormány-párt frakciója többek között azzal utasította el az indítványt, hogy „túlságosan is sokféle ünnepnap van”. A nemzeti emléknapról (június 19.) és a magyar szabadság napjáról (június utolsó szombatja) csupán a 2001. évi XVII. törvény rendelkezett.

„1991. június 19-én az utolsó szovjet katona is elhagyta Magyarország területét, így az ország népe minden idegen erőttől függetlenül és minden korlátozástól mentesen maga tartja kezében saját sorsát. Szabadságunk visszaszerzésével valóra vált a Zrínyiek és Thököly, a Rákócziak és Kossuth, forradalmaink és szabadságharcaink hőseinek és velük a magyar nép egészének álma” – fogalmaz a törvénytöredék. Jelen számunk sem egy napra, sokkal inkább egy hosszú folyamatra fókuszál. Nemcsak a szovjet megszállás lezárását és nem is csak az „ideiglenes itt-tartózkodást”, de függetlenségünk elmúlt fél évezredes, állandó megszakítottságát és az erre reflektáló szabadságharcok megidézését is megidézünk. Nem feledkezhetünk el róla, hogy a szovjetek kivonulásával egy időben a ránk kényszerített katonai blokk is megszűnt. Tisztában kell lennünk a realitásokkal: a kétpólusú világrend egyik szereplőjének hanyatlása, majd bukása, és a másik egyeduralkodóvá válása tette lehetővé mindezeket. De szálljunk szembe a *hamis realitások* prófétáival: a magyar nemzet sok évszázad véráldozatával – mindezek betetőzéseként '56 egyszerre fényes és gyászos őszével – rászolgált a szabadságra és a függetlenségre.

A szabadságra nemcsak a nagy és kiemelkedő napokon kell méltónak lenni, hanem a hétköznapokban is. Akkor is meg kell védeni, ha nem tankok és megszálló csapatok fenyegetik. A megszállás erőit és logikáját kell legyőznünk – *önmagunkban* is. Ahogy a nagyszerű Lázár Ervin írta harminc esztendeje: „Viktor Silov tábornok Volgája, mint egy nagy, fekete koporsó átúszik a hídon. De az eseménynek nincs vége. Vonulnak Haynau dragonosai és vértesei, vonul kifelé az aradi, sörrel koccintó hóhérvölgy. Megy I. Szulejmán, megy Szokoli Mohamed ruméliai beglerbég, III. Murad, I. Ahmed, basák, agák, cugfűrerek és lityinántok. Vonulnak legbelülről is.”

Budapest, 2021. június 19.